

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/21/2013
Identifikačné číslo spisu:	5107010760
Dátum vydania rozhodnutia:	21.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5107010760.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Viliama Dohňanského v trestnej veci obvineného P. Q. , pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (Tr. zák.) o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Róberta Faturu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 5. apríla 2012, sp. zn. 3 To 102/2011, na neverejnom zasadnutí 21. mája 2013 Tr. por. rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného P. Q. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina z 1. augusta 2011, sp. zn. 3 T 129/2007, bol obvinený P. Q. uznaný za vinného z trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

vo funkcii predsedu predstavenstva spol. Q. Q. a.s., O. XX, I., IČO: XX XXX XXX, úmyselne nepodal za zdaňovacie obdobie roku 2002 daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb, na základe čoho bola daňovému subjektu správcom dane Daňovým úradom I. určená daňová povinnosť za rok 2002 pomocou faktúr č. 2002/014 v sume 650.000,- Sk/21.576,04 Eur bez DPH, č. 2002/015 v sume 850.000,- Sk /28.214,83 Eur bez DPH, č. 2002/016, v sume 250.000, Sk/8.298,48 Eur bez DPH, č.2002/017 v sume 470.365,- Sk/15.613,26 Eur bez DPH, č. 2002/018 v sume 78.370,- Sk/2.601,40 Eur bez DPH, č. 2002/019 v sume 806.170,Sk/26.759,94 Eur bez DPH, č. 2002/020 v sume 178.820,- Sk/5.935,74 Eur bez DPH, č. 2002/021 v sume 640.871,- Sk/21.273,02 Eur bez DPH, č. 2002/022 v sume 463.840,Sk/15.396,67 Eur bez DPH, č. 2002/023 v sume 450.000,- Sk/14.937,26 Eur bez DPH, č. 2002/024 v sume 823.355,- Sk/27.330,38 Eur bez DPH, č. 2002/025 v sume 480.000,Sk/15.933,09 Eur bez DPH, č. 2002/026 v sume 450.200,- Sk/14.943.90 Eur bez DPH a č. 2002/028 v sume 140.000,- Sk/4.647,15 Eur bez DPH, a príslušných príjmových pokladničných dokladov vo výške 1.682.800,- Sk/55.858,73 Eur, o ktorú skrátil daň z príjmov právnických osôb za rok 2002 za daňový subjekt Q. Q. a.s. I. v neprospech štátneho rozpočtu SR.

Za to mu bol podľa § 148 ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, § 33 písm.

ch/ Tr. zák. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005, § 34 písm. j/ Tr. zák. č. 140/ 1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005 súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Na podklade odvolania obvineného voči skôr uvedenému rozsudku okresného súdu, Krajský súd v Žiline uznesením z 5. apríla 2012, sp. zn. 3 To 102/2011, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Proti týmto rozhodnutiam okresného a krajského súdu podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu dovolanie obvinený P. Q..

Obvinený v ňom a v jeho dodatku z 20. februára 2013 (doručenom najvyššiemu súdu 26. februára 2013), z 25. apríla 2013 (doručenom okresnému súdu 30. apríla 2013) a 10. apríla 2013 (doručenom najvyššiemu súdu 6. mája 2013) uplatnil dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. b/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. Podľa jeho názoru vec prejednali a rozhodli súdy obidvoch stupňov v nezákonom zložení, ktoré navyše neprihliadli na osemročný časový odstup od spáchania skutku po právoplatné skončenie veci. Namietol, že okresný súd mal pri rozhodovaní o výške trestu a jeho zaradení do nápravnovýchovnej skupiny použiť per analogiam ustanovenie § 60 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a hľadiť na neho akoby nebol odsúdený. Nesprávne preto postupoval súd prvého stupňa, keď pri rozhodovaní o treste prihliadol na jeho predchádzajúce odsúdenie Okresným súdom Trenčín v roku 2004 a odvolací súd sa v konaní o jeho odvolaní žiadnym spôsobom nevyrovnal s písomnými prevzatiami záruky za jeho nápravu, ktoré boli v tomto konaní poskytnuté. So zreteľom na neprimerane dlhú dobu jeho trestného stíhania, uložený trest označil za neprimerane prísny a v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Slovenskej republiky a na ňu nadväzujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 To 14/2009 a 5 To 8/2011. Z týchto vyplýva, že dĺžka konania, ktorá je neprimerane dlhá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Uviedol, že dlhotrvajúce trestné stíhanie mu spôsobilo depresie a abúzus alkoholu v dôsledku čoho bol hospitalizovaný s diagnózou bipolárna afektívna porucha.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. namietol, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná forma zavinenia teda, či povinnosť daňového subjektu nebola splnená z nebankovníosti alebo úmyselne a aj preto je právne posúdenie jeho konania nesprávne.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona a napadnuté rozhodnutia okresného a krajského súdu, ako nezákonné, zrušil a zároveň výkon uloženého trestu prerušil.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie Okresnej prokuratúry Žilina a Daňovému úradu I..

Okresný prokurátor v písomnom vyjadrení z 11. júna 2012, doručenom okresnému súdu v ten istý deň uviedol, že s rozhodnutiami súdov obidvoch stupňov sa stotožňuje.

Daňový úrad I. v písomnom vyjadrení z 12. decembra 2012 doručenom okresnému súdu 17. decembra 2012 sa zaoberal okolnosťami pre ktoré považoval podanie trestného oznámenia na obvineného za včasné a správne. Spôsob, ako má najvyšší súd o dovolaní obvineného rozhodnúť nenavrhol.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prípisom z 28. novembra 2012 trestnú vec obvineného vrátil

okresnému súdu s tým, aby po odstránení vytknutých nedostatkov a doplnení potrebných listinných dôkazov a vyjadrení vec znovu predložil dovolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom dovolaní.

Po uvedenom postupe prvostupňový súd naposledy 18. apríla 2013 vec opätovne predložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní obvineného.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného proti napadnutému uzneseniu (nie voči prvostupňovému rozsudku § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (obvineným, § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1 dovolanie možno podať ak

b/ súd rozhodol v nezákonnom zložení,

g/ rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i/ rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. dôvody podľa ods. 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 382 písm. b/ dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie ak bolo podané neoprávnenou osobou.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Podľa § 369 ods. 2 Tr. por. proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1

a/ generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku,

b/ obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. b/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné.

Nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Dovolací dôvod podľa § 371 písm. g/ Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Potrebné je však uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods.

1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti.

Obvinený P. Q. dôvod dovolania podľa odseku 1 písm. b/ teda, že prvostupňový súd vec prejednal a rozhodol v nezákonnom zložení napriek tomu, že táto skutočnosť mu bola známa už v pôvodnom konaní nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom a preto túto časť argumentácie vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. nemohol použiť. Napriek tomu však najvyšší súd uvádza, že uvedené tvrdenie nezodpovedá stavu veci. Z dodatku č. 6 k rozvrhu práce Okresného súdu Žilina na rok 2008, ktorý si najvyšší súd vyžiadal vyplýva, že z dôvodu rovnomerného zaťaženia sudcov trestného úseku bolo do senátu JUDr. Mareka Šenkára pridelených okrem iných aj zo senátu 3 T po osem spisov vybraných náhodným výberom zo spisov pridelených do jednotlivých senátov v období od 1. januára 2007 do 30. júna 2008, čo zodpovedá aj vyjadreniu JUDr. Mareka Šenkára zo 7. mája 2009 na č. l. 155.

Pokiaľ ide o rovnakú argumentáciu obvineného vo vzťahu k senátu druhostupňového súdu, ktorú obvinený v zmysle § 371 ods. 3 Tr. por. nemohol namietnuť najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, pretože mu v tom čase nebola známa a ktorý rozhodol o odvolaní obvineného voči prvostupňovému rozsudku najvyšší súd uvádza, že ani táto nezodpovedá stavu veci. Z vyžiadaného rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline platného v roku 2012 bod II.3. vyplýva, že senát 3 To tvorili JUDr. Juraj Krupa, JUDr. Vladimír Sučík a JUDr. Milan Repáň. Z písomného vyjadrenia predsedníčky Krajského súdu v Žiline z 12. apríla 2013 je zrejmé, že 5. apríla 2012, t. j. v deň rozhodnutia odvolacieho súdu boli JUDr. Juraj Krupa a JUDr. Vladimír Sučík dočasne práceneschopní, čo bolo objektivizované priloženými písomnými potvrdeniami o ich práceneschopnosti ako aj knihou dochádzky tohto krajského súdu. Predloženým rozvrhom práce bolo zároveň preukázané (bod II 2.4 písm. a/), že senát zastupoval v prvom poradí senát 1 To a v druhom poradí senát 2 To. Členmi prvého zastupujúceho senátu 1 To (bod II.3) boli JUDr. Martin Bargel, JUDr. Pavol Polka a JUDr. Veronika Poláčková, ktorá v čase rozhodovania krajského súdu mala dovolenku, čo je potvrdené predloženým dovolenkovým lístkom menovanej sudkyne. V neprítomnosti uvedených sudcov bolo preto zloženie senátu krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní obžalovaného v zložení JUDr. Milan Repáň, JUDr. Martin Bargel a JUDr. Pavol Polka v súlade s v tom čase platným rozvrhom práce a teda zákonné.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. g/ najvyšší súd uvádza, že obvinený v priebehu trestného stíhania a ani v podanom odvolaní (najneskôr v konaní pred odvolacím súdom) a dovolaní neuviedol žiaden dôkaz, ktorý nebol súdom vykonaný zákonným spôsobom. Vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 3 Tr. por. preto obvinený tento dovolací dôvod v podanom dovolaní nemohol použiť. Námetka obvineného, že odvolací súd sa v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyrovnal s písomnými prevzatiami záruky za jeho nápravu, ktoré boli poskytnuté v tomto konaní žiaden dovolací dôvod nezakladá. K tomu najvyšší súd len poznamenáva, že ponúknuté záruky boli odvolaciemu senátu známe, pretože ich na verejnom zasadnutí 5. apríla 2012 (č. l. 246) zákonným spôsobom z č. l. 206, 207 a 210 oboznámil, teda vykonal dokazovanie aj týmito listinami.

Obvinený P. Q. v podanom dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. ku ktorému však okrem tvrdenia, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná forma zavinenia teda, či povinnosť daňového subjektu nebola splnená z nedbanlivosti alebo úmyselne žiadne konkrétne skutočnosti neuviedol. Zo znenia skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa, ktorú si vo svojom uznesení osvojil aj odvolací súd vyplýva, že táto obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu z ktorého bol obvinený uznaný za vinného a preto dovolanie obvineného ani z tohto dovolacieho dôvodu nie je dôvodné.

K tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd navyše dodáva, že obvinený na hlavnom pojednávaní okresného súdu 1. augusta 2011 po poučení podľa § 257 Tr. por. urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (č. l. 192) teda, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v

obžalobe a v zmysle § 333 ods. 3 písm. h/ Tr. por. sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý bol v podanej obžalobe právne posúdený ako úmyselný trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Nadväzne na to okresný súd podľa § 257 ods. 6 a ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného (ktoré súd pre potreby ďalšieho konania a rozhodnutia považuje za priznanie spáchania skutku) a súčasne formou uznesenia vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, a v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste. Dokazovanie o vine a právnom posúdení konania obvineného v súlade so zákonom súd prvého stupňa nevykonával.

Inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou uznanej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. c/, ods. 3 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 a od 1. septembra 2011 je táto nepreskúmateľnosť vo vzťahu k opravným prostriedkom výslovne upravená v ustanovení § 257 ods. 5 Tr. por.

Odpoveďou na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por. vyjadril obžalovaný svoju vôľu prijať vinu za skutok zistený výrokom obžaloby a zároveň aj jeho právnu kvalifikáciu bez výhrad rovnako ako pri dohode o vine a treste. Ak súd podľa § 257 ods. 6 Tr. por. v znení účinnom pred 1. septembrom 2011 toto vyhlásenie prijme, nemá už procesný priestor na dokazovanie, ktoré by vyvolalo zmenu skutkových zistení obžaloby, zároveň ani možnosť zmeny právnej kvalifikácie skutku určenej obžalobou. Inak by boli otázky kladené obžalovanému podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ nezmyselné a bez právnej relevancie. To platí aj o preskúmaní výroku o vine rozsudku, vyhláseného na základe prijatia vyhlásenia obžalovaného v odvolacom aj dovolacom konaní (okrem preskúmania porušenia práv obhajoby v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.). V tomto smere je ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. v znení zákona č. 262/2011 len výslovným vyjadrením princípu, ktorý je výkladovo daný súhrnom obsahu ustanovenia § 257 Tr. por. v jeho znení účinnom pred 1. septembrom 2011.

Z obsahu podaného dovolania navyše oproti skôr uvedeným a formálne uplatneným dovolacím dôvodom vyplýva, že obvinený namietal aj uloženie neprimerane prísneho trestu a nezákonné zaradenie na výkon uloženého trestu do prísnejšej nápravnovúchovnej skupiny. Najvyšší súd k tomu uvádza, že výška (3 - 10 rokov, neumožňujúca uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu) a druh trestu, ktorý bol obvinenému uložený je súčasťou skutkovej podstaty trestného činu z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Ani jedna z týchto námietok však nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. pretože obvinenému nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo nebol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Obvinenému bol uložený zákonný druh trestu uvedený v § 148 ods. 4 Tr. zák. na úplne spodnej hranici ním ustanovenej trestnej sadzby. Trestné stíhanie obvineného od jeho začatia 29. mája 2006 do jeho právoplatného skončenia 5. apríla 2012 trvalo menej ako šesť rokov a bolo ovplyvnené aj neúčastou obvineného na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, teda subjektívnymi dôvodmi obvineného. Pokiaľ ide o zaradenie obvineného na výkon uloženého trestu do II. nápravnovúchovnej skupiny ani toto nezakladá žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. (konkrétne § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.) a súdy obidvoch stupňov v odôvodneniach svojich rozhodnutí v súlade so zákonom vysvetlili, prečo bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do druhej nápravnovúchovnej skupiny. Obvinený bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin a pretože predchádzajúce odsúdenie obvineného zahladené nebolo, bolo povinnosťou rozhodujúceho súdu pri úvahe o zaradení obvineného do nápravnovúchovnej skupiny naň prihliadať. Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005 (ale ani v súčasnosti platný a účinný trestný zákon) použitie analógie pri riešení tejto otázky nepripúšťa a zahľadanie odsúdenia zo zákona nastalo len v zákonom uvedených prípadoch ako sú napríklad § 54 ods. 5 Tr. zák., § 55 ods. 7 Tr. zák. alebo § 24 ods. 2 Tr. zák. (v súčasnosti § 32 písm. b/ - k/ Tr. zák.) a trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom len na podklade právoplatného rozhodnutia súdu po splnení zákonných podmienok uvedených v § 69 Tr. zák. Právoplatné rozhodnutie súdu o zahlodení predchádzajúceho nepodmieneného trestu odňatia slobody obvineného vydané však nebolo, a preto fikcia neodsúdenia u neho nenastala.

Najvyšší súd k dovolaniu obvineného aj voči rozsudku súdu prvého stupňa na záver poznamenáva, že v súlade s ustanovením § 369 ods. 2 Tr. por. obvinený môže dovolanie podať len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa. Nesprávne a v rozpore so zákonom preto obvinený postupoval, keď dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu podal aj proti rozhodnutiu prvostupňového súdu.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.